

The Persistence of the Shadow

De Volharding
van de Schaduw

Antwerp

11 September - 13 October 2013

INSULARTE Gallery

Verbindingsdok 30 Westkaai

B 2000 Antwerpen

Curated by Micol Martinelli Perinati

Mario
Martinelli

Mario Martinelli responds to man's increasing devaluation by making a monument to his shadow. With his artwork, emerging from building walls like some sort of plastic graffiti, he in fact "humanizes" the cities we live in, which he believes have grown more and more indifferent to us.

Martinelli's art is composed of two steps. First, he introduces a man to his own shadow. That is the 'Meeting the Shadow' interactive installation phase, whereby one's shadow is disconnected from the body it belongs to and emancipated. It is then introduced to its owner as an intriguing revelation of another self with whom to converse. As a second step, the artist covers the shadow with a specifically treated, light and see-through wire net, taking the shape of the shadow and making it forever visible.

The **Shadow-in-the-net** is born.

Mario Martinelli reageert op de toenemende ontwaarding van de mens door het maken van een monument van zijn schaduw. Met zijn kunstwerken, die ontspruiten uit muren van gebouwen als een soort van plastische graffiti, kan hij als het ware de stad, waar we in leven humaniseren. De stad die zoals hij gelooft ons meer en meer onverschillig laat.

*Martinelli's kunst is gemaakt in 2 stappen. Eerst, introduceert hij een persoon aan zijn eigen schaduw. Dit is de 'ontmoeting van de schaduw' interactieve installatie fase waarbij iemands schaduw wordt ontkoppeld van het lichaam waartoe het behoort en emancipeert. Vervolgens wordt het geïntroduceerd aan zijn eigenaar als een intrigerende openbaring van een andere zelve met wie hij kan praten. Als een tweede stap bedekt de kunstenaar de schaduw met een speciaal behandeld, licht en doorzichtig net van draden. Zo wordt de vorm genomen van de schaduw en wordt deze oneindig zichtbaar gemaakt. De **schaduw-in-het-net** is geboren.*

Mario Martinelli and his installation giving persistence to the Shadow
Mario Martinelli die met zijn installatie vorm geeft aan de volharding van de schaduw

It can be argued that the beginnings of figurative art are to be found in the sentiment of loss, missing and fading away. Rainer Maria Rilke laments how the body disappears because it is consumed as it continuously fades away. Alas, feeling is like fading away to us! We evaporate like steam from a warm meal. Our body evaporates, wears out, and casts a shadow. A man is like a shadow clot exhaling little by little.

Pliny recounted how, according to the myth, Western art originated from a shadow. He wrote that, before dawn a young Corinthian girl, with a lantern in one hand and a charcoal in the other, is said to have sketched on her house-wall the shadow of her lover, who would leave for war. Later, her father, Butade, would make a stele out of it, to be placed in the temple.

In his quest of the essence, artist Mario Martinelli goes back to this myth.

By night, like the Corinthian girl, he captures the people's shadows; during the day, like Butade, he covers it in wire net to keep it visible over time, like some sort of plastic graffiti emerging from the city walls.

Martinelli travels the world with an interactive installation consisting mainly of a wide screen and a spotlight which would "blow" the shadow of a passer-by on the screen and hold it there for a while.

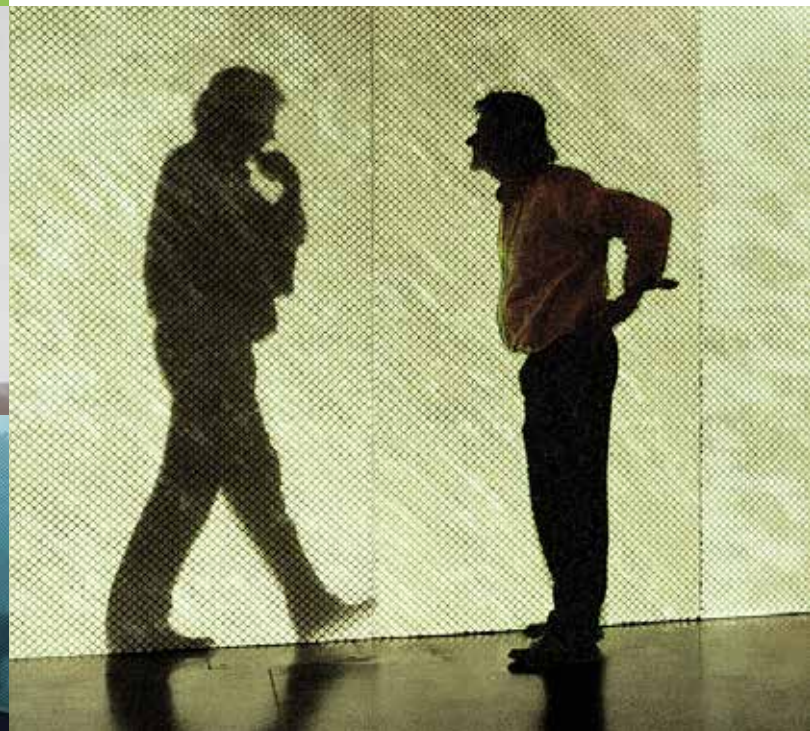
The shadow, detached from the body's movement, lingers on the screen and appears as the other, true self, right before fading away before the eyes of the one who's just discovered it.

With such an evanescent monument to the short-lived existence, Martinelli's art presents a new visual experience where technology and magic are one.

The Persistence of the Shadow

The 'Shadow-in-the-net' is the piece of art resulting from covering the shadow with wire net. It is made of emptiness more than fullness. What counts, like in the famous Laozi's glass, is what is missing, i.e. the emptiness, together with the trace left behind.

In a world of too many things and too much noise, such a call for emptiness and silence is meant to capture the one-time emanation of a body, and to make an anti-monumental monument of the "nothing", which is the shadow. Of the more and more undervalued and precarious, and yet amazing, reality which is called a "man".

Het is alom geweten dat de beginselen van de figuratieve kunst gevonden kunnen worden in de gevoelens van verlies, gemis en vervagingen. Rainer Maria Rilke weeklaagt hoe het lichaam verdwijnt omdat het wordt gebruikt waardoor het continu vervaagt. Ach, voelen is als vervagen voor ons. We verdampen zoals stoom van een warme maaltijd. Ons lichaam verdampt, verslijt en vormt een schaduw. Een mens is als een schaduwvlek die beetje bij beetje uitademt.

Pliny beschrijft hoe, volgens de mythe, westerse kunst ontspringt uit een schaduw. Hij schreef dat, voor het ochtendgloren, een jong Korintisch meisje, met een lantaarn in de ene hand en een stukje houtskool in haar ander, een schets maakte op haar gevel van de schaduw van haar geliefde, die ten strijde trok. Een poos later maakte Butade, haar vader, er een beeld van en deze werd in de tempel geplaatst.

In zijn zoektocht naar de essentie, gaat de kunstenaar Mario Martinelli terug naar deze mythe.

's Nachts, zoals het Korintisch meisje, vangt hij mensen hun schaduw. Overdag, zoals Butade, bedekt hij deze met een net van draden om het zichtbaar te houden in de tijd, als een soort van plastische graffiti die tevoorschijn komt uit de stadsmuren.

De Volharding van de Schaduw

Martinelli reist de wereld rond met een interactieve installatie bestaande uit hoofdzakelijk een groot scherm en een spot die de schaduw van voorbijgangers op het scherm 'blaast' en deze daar voor een tijdje vasthoudt.

De schaduw, losgekoppeld van de bewegingen van het lichaam, blijft op het scherm en verschijnt als een andere, echte zelve, net voor het vervaagt voor de ogen van iemand die het nog ontdekt heeft.

Met zo'n vergankelijk monument van het kort geleefde bestaan, representeert Martinelli's kunst een nieuwe visuele ervaring waar technologie en magie één zijn.

De schaduw-in-het-net is een kunstwerk dat resulteert in het bedekken van een schaduw met een net van draden. Het is meer gemaakt van leegte dan van volheid. Wat telt is, zoals in het bekende glas van Laozi, datgene dat ontbreekt, zijnde de leegte, samen met het spoor dat achterblijft.

In een wereld met teveel dingen en teveel lawaai, is dergelijke roep naar leegte en stilte bedoeld om de eenmalige uitwaseming van een lichaam te grijpen en om een anti-monumentaal monument van 'niets', zijnde de schaduw te maken. En dit van de meer en meer ondergewaardeerde en delicate maar toch ook verbazingwekkende realiteit, genaamd "de mens".

The Shadow-in-the-net is a chest of the shadow which is just gone, applied to the wall as a light and see-through sign emanating the perception of a presence.

It can also be applied on walls of cities and it thereby humanises them or tells a story.

Guy Debord used to say that European cities are geological and one cannot walk around them without bumping into legendary ghosts.

De schaduw-in-het-net is een verstilde herinnering aan een schaduw die net verdween, toegepast op een wand als een licht-en schaduwspel afkomstig van een menselijke aanwezigheid.

Het schaduwspel kan ook toegepast worden op stadsmuren om de groeiende onverschilligheid te doorbreken door een schaduw te tonen van mensen met elk hun verhaal.

Guy Debord zei eerder dat je in Europese steden niet kan rondwalen zonder getuige te worden van de plaatselijke schimmen en legendes.

Rubens and Grace, rendering, Voka-Kamer van Koophandel Antwerpen-Waasland, Markgravesstraat 12, Antwerp

The shadow-in-the-net

De schaduw-in-het-net

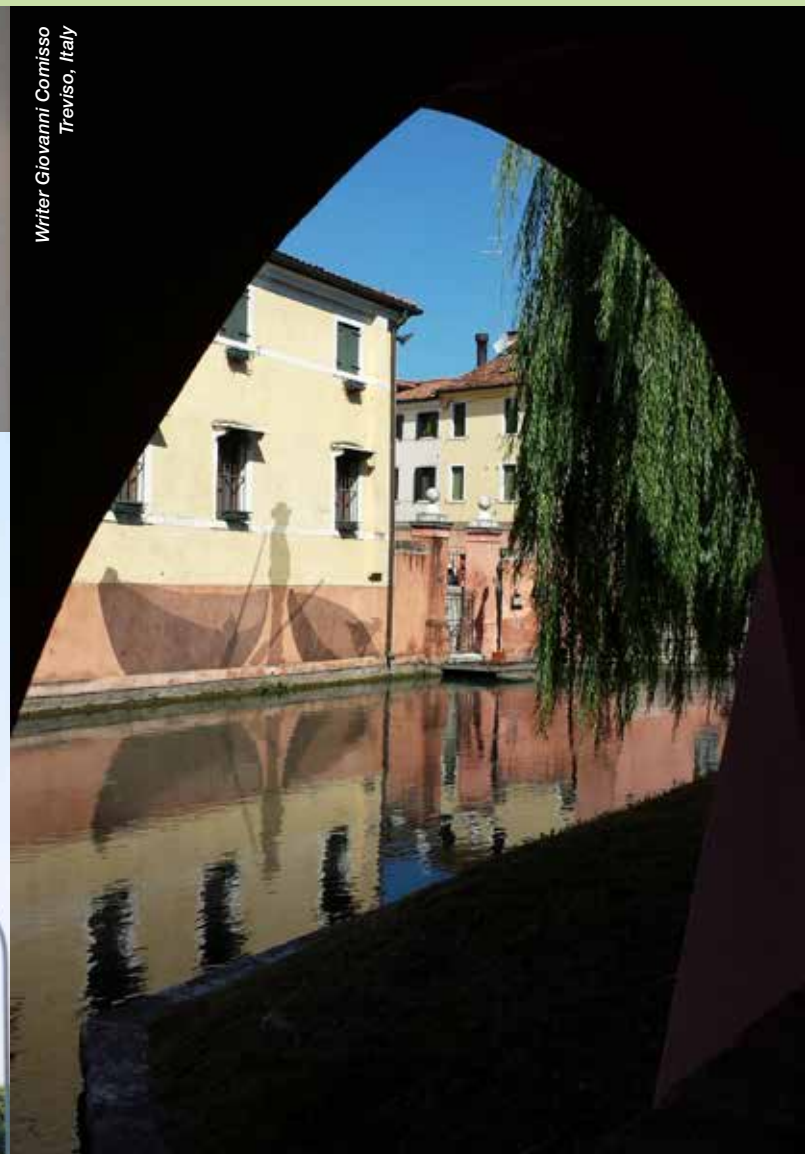
Andreas van Wesel (A. Vesalius) rendering
UZA, Wilrijkstraat 10, Edegem

The face of the skyscraper, rendering
Rome, Italy

Writer Giovanni Comisso
Treviso, Italy

Mario Martinelli

Biography / Biografie

Mario Martinelli was born in Treviso, Italy. He studied Literature at the University of Padua, where he also completed a PhD in Contemporary Art History under Professor Umbro Apollonio; he later became his assistant. At the same time, Mario Martinelli followed Professor Luigi Tito's course at the Accademia di Belle Arti in Venice. He has taught Art History for a number of years.

Martinelli's work as a critic and a professor has always gone hand-in hand with his research as a practising artist, starting in 1969 with his first 'unwoven canvas'.

Defeating the surface, which is seen as pure convention, is the unifying and recurring theme of Martinelli's work, from his 1970s-1980s 'stessuti' (literally 'unwovens', a play with the word 'tessuti', or 'woven fabrics') to the following 'traspareti' (literally 'transparent walls', a play with the word 'trasparenti', or 'transparent'), the interplay of light and shadow either on canvas or the city walls.

From the early 1990s onwards, the 'traspareti' have taken on the shape of the shadows that live within them, thus becoming metaphysical pirates, or real entities enjoying the ambiguous status of being both objects and soul twins; they are the shadows-in-the-net. He exhibited his work at the 1992 Lausanne Biennial Exhibition and at the 467th Venice Biennale in 1995. Since then, Mario Martinelli has travelled the world from Venice, Milan and Paris to Toronto, Montreal and Tokyo with a spot-light that "blows" the shadows of passer-bys on buildings' walls, thus emancipating these shadows from the bodies that they belonged to and showing them as ephemeral monuments to the short-lived miracle of human life.

Covered in a wire net that makes them visible, the shadows, like plastic graffiti, surface on the walls of the cities that Martinelli constantly tries to humanise.

Art galleries and public institutions worldwide have taken an interest in Martinelli's artwork and are showing it through their exhibitions and catalogues. Art critics and historians believe that his is an interesting contribution to the contemporary feeling of the loss of identity and loneliness, as well as a reaction against the indifference of modern-day cities towards men.

Mario Martinelli is geboren in Treviso, Italië. Hij studeerde Literatuur aan de universiteit van Padua. Hier voltooide hij een doctoraat in Hedendaagse Kunstgeschiedenis onder professor Umbro Apollonio. Later werd hij zijn assistent. Tegelijkertijd volgde Mario Martinelli professor Luigi Tito's cursus aan de Accademia di Belle Arti in Venetië. Hij heeft kunstgeschiedenis gestudeerd voor meerdere jaren.

Martinelli's werk als een criticus en een professor is altijd hand in hand gegaan met zijn onderzoek als een actieve kunstenaar, beginnend in 1969 met zijn eerste 'Unwoven Canvas'.

Het verslaan van de oppervlakte, wat gezien wordt als pure conventie, is het verenigende en terugkerende thema van Martinelli's werk, van zijn 1970's tot 1980's 'Stessuti' (letterlijk 'ongewovenen', een spelling van het woord 'tessuti' of gewoven stoffen), tot de 'traspareti' (letterlijk doorschijnende muren, een spelling van het woord 'trasparenti' of transparant), een interactie van licht en schaduw, ofwel op canvas ofwel op stadsmuren.

Vanaf de vroege 1990's hebben de 'traspareti' de vorm genomen van schaduwen die hierin leefden, en zo metafysische piraten te worden, of echte eenheden die genieten van de ambigue status van zowel objecten als zielsverwanten te zijn. Zij zijn de schaduw-in-het-net. Hij stelde zijn werken tentoon in 1992 op de Biënnale van Lausanne en in 1995 op de 476 ste Biënnale van Venetië.

Vanaf dan heeft Mario Martinelli de wereld afgereisd, van Venetië, Milan en Parijs tot Toronto, Montreal en Tokyo, steeds met een spot die de schaduw van voorbijgangers op muren van gebouwen blaast. Op deze manier emanciperen de schaduwen van de lichamen waartoe ze behoren en worden ze getoond als kortstondige monumenten van het van korte duur mirakel van menselijk leven.

Bedekt met een net van draden dat hen zichtbaar maakt, de schaduwen, als plastische graffiti, een oppervlakte op stadsmuren die Martinelli constant probeert te humaniseren.

Kunstgalerijen en publieke instanties hebben wereldwijd interesse getoond in het werk van Martinelli. Dit is duidelijk uit hun tentoonstellingen en catalogi. Kunst critici en geschiedkundigen geloven dat zijn kunst een interessante bijdrage is tot de hedendaagse gevoelens van verlies van identiteit en eenzaamheid, maar eveneens als een reactie tegen de indifferentie van hedendaagse steden ten opzichte van mensen.

mario martinelli

www.mariomartinelli.it

mario@mariomartinelli.it
madami@mariomartinelli.it

Organized by:

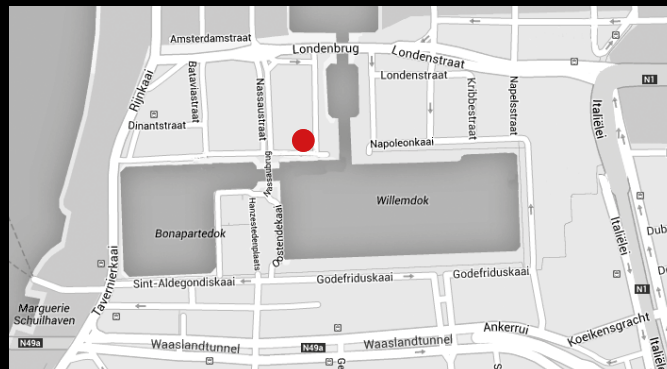
madami

PR & Communications,
Artists Representations,
Sales

Technical partner:

UbisThree
comunicazione e design
www.ubth.it

INSULARTE Gallery
Verbindingsdok 30 Westkaai
B 2000 Antwerpen
www.insularte.be

Voka-Kamer van Koophandel Antwerpen-Waasland
Markgravesstraat 12
2000 Antwerpen

Universitair Ziekenhuis Antwerpen
Wilrijkstrat 10
2650 Edegem

Mori Art Museum, Roppongi Hills Tower, Tokyo, Japan

